

Arrest

nr. 180 690 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van dezelfde datum houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 maart 2014 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.02.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

S.N.

nationaliteit: Kazachstan

geboren te T. op 01.01.1928

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 17.03.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EH RM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.2. Op dezelfde dag werd in hoofde van verzoeker ook een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: *“verblijft [hij] in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet meer in het bezit van een geldig visum”.*

2. Ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij roept, ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, de volgende exceptie in:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit tevens gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(...)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep gericht tegen de tweede beslissing onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

Van een gebonden bevoegdheid is sprake "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje "moet" in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds

dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Daarenboven heeft, blijkens de gegevens van het dossier, de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoekers ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de formele motiveringsplicht zoals die blijkt uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker verwijst naar het *medisch attest van zijn behandeld arts waarin wordt gewezen op een "Dementieel lijden" en op de noodzaak aan mantelzorg. Het is, zo betoogt hij, algemeen geweten dat dementie een ernstige en ongeneeslijke ziekte is. Hij stelt verder:*

"Alhoewel de behandelende geneesheer stelt dat de oorzaak nog dient opgespoord te worden door middel van een CT-scan, stelt de arts-attaché, zonder verzoeker te hebben onderzocht, dat de dementie zou kaderen in een "normaal verouderingsproces."

Hoe komt de arts-attaché tot deze conclusie? Uit de medische stukken die verzoeker voegt, blijkt immers zeer duidelijk dat verzoeker dementerende is en dat dit geenszins kadert in een "normaal verouderingsproces"!

Dementie is een ernstig en ongeneeslijke ziekte!

[...]

Alle medische stukken die verzoeker voegt, vermelden immers zeer duidelijk dat het onverantwoord is om verzoeker alleen te laten wonen.

Zijn echtgenote is overleden, hij heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst, het mag duidelijk zijn dat verzoeker zal verkommeren in Kazachstan!

[...]

Het is onbegrijpelijk hoe DVZ tot deze conclusie komt! De arts-attaché stelt in haar advies dat dementie niet oplosbaar is vanuit medische benadering.

Het is algemeen geweten dat dementie berust op het geleidelijk achteruitgaan van het functioneren van de hersenen en dat deze aandoening ongeneeslijk is.

Dat er inderdaad geen therapie bestaat om verzoeker te genezen. Maar dat dit niet wilt zeggen dat verzoeker niet behandeld dient te worden!!

Het lijkt wel alsof verwerende partij ervan uitgaat dat verzoeker niet behandeld dient te worden omdat hij ongeneeslijk ziek is!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

[...]

De behandelende geneesheren vermelden zeer duidelijk dat verzoeker nood heeft aan mantelzorg omdat hij anders zou verkommeren en verongelukken in zijn land van herkomst.

Zijn echtgenote is overleden en zijn dochter woont in België... Indien verzoeker terug dient te keren naar Kazachstan, jaagt men hem de dood in!

Dat het duidelijk mag blijken dat Dr. G. tot een conclusie gekomen is die lijnrecht tegenover deze van DVZ staat. Dat dit te wijten is aan het feit dat Dr. G. verzoeker wel heeft willen onderzoeken, en DVZ zich enkel lijkt te baseren op het medisch attest en zonder enig onderzoek de aandoeningen van verzoeker banaliseert.

[...]

Het feit dat verzoeker niet zal genezen, wijst erop dat de aandoening ernstig is of geeft minstens een indicatie van de graad van de ernst van de ziekte."

Verzoeker benadrukt ten slotte dat zijn dochter, die thans instaat voor de noodzakelijke mantelzorg, de Belgische nationaliteit heeft

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota wat volgt:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar behandelende arts het absoluut noodzakelijk acht dat zij wordt opgevolgd en op een adequate manier langdurig behandeld wordt. De verzoekende partij meent dat de andere inschatting door de arts-adviseur te wijten is aan het feit dat de arts-adviseur de verzoekende partij niet heeft onderzocht.

Betreffende de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991, laat verweerder gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geheel terecht onontvankelijk heeft verklaard.

Verzoekende partij houdt in haar eerste en enig middel voor dat zij niet begrijpt waarom haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekende partij is van mening dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° (...)" (...).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar onontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de

vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In het medisch advies van 07.03.2014 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 21.02.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 13.01.2014 en de medische stukken d.d. 17.12.2013 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het gaat hier slechts over een vermoeden van beginnende dementie met kenmerken die eerder kaderen in een normaal verouderingsproces. Er bestaat hiervoor geen mediatie met bewezen werkzaamheid en betrokkene neemt ook geen medicatie. De problematiek rond de ADL is vanuit medische benadering niet op te lossen. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1. eerste lid van Artikel 9ter van 15december1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf In het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Zie in die zin:

“Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Verzoekster laat na de motivering van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is en het advies van de ambtenaar-geneesheer bijna “misdadig” vindt, volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. In de mate dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer vraagt zij om een nieuwe beoordeling van haar medische gegevens. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.

Waar verzoekster loutere kritiek levert op het advies van de ambtenaar-geneesheer en zich beperkt tot het opnieuw verwijzen naar de voorgelegde medische stukken, slaagt verzoekster niet in om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde medisch standaard getuigschrift steunend op een foutieve feitenvinding of op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, noch dat de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft miskend.

Eveneens toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskening van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot de bestreden beslissing is gekomen.” (R.v.V. nr. 107.491 van 29 juli 2013)

Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.” Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. » (R.v.V. nr. 76 474 van 5 maart 2012)

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij meent dat zij in Kazachstan niet dezelfde zorgen zal verkrijgen, en dat dit de gezondheid zwaar zou hypothekeren. Voorts verwijst verzoekende partij naar een attest van de behandelende geneesheer, die van mening is dat een stopzetting van de behandeling een verdere achteruitgang van de algemene ziekte-toestand zou teweegbrengen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij volledig voorbijgaat aan de inhoud van de motivering van het advies dd. 17.3.2014 van de arts-attaché.

Zo werd vastgesteld door de arts-attaché dat, na grondig en zorgvuldig onderzoek van de voorgelegde medische getuigschriften, verzoekende partij lijdt aan volgende aandoeningen, die als volgt werden gemotiveerd

- vermoeden van beginnende dementie: het gaat slechts over een vermoeden van beginnende dementie met kenmerken die eerder kaderen in een normaal verouderingsproces. Er bestaat hiervoor geen medicatie met bewezen werkzaamheid en verzoekende partij neemt ook geen medicatie

- problematiek rond de ADL: deze problematiek is vanuit medische benadering niet op te lossen.

Verzoekende partij houdt voor dat het ‘algemeen geweten is dat dementie een ernstige en ongeneeslijke ziekte is’. Verweerder laat evenwel gelden dat het slechts gaat over een vermoeden van beginnende dementie met kenmerken die eerder kaderen in een normaal verouderingsproces. Er

bestaat bovendien geen medicatie met bewezen werkzaamheid, terwijl verzoekende partij geen medicatie neemt.

Verzoekende partij kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de medische toestand van verzoekende partij dermate ernstig is.

Het loutere feit dat verzoekende partij en haar behandelende arts een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegenovergestelde aannemen zou een negatie zijn van de vereiste dat een advies wordt verstrekt door een arts-adviseur.

Zie in die zin:

“De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: “Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”.

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.” (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

Verzoekende partij verwijst voorts naar een arrest nr. 111 394 dd. 11.1.2013.

Verweerder laat evenwel gelden dat de bestreden beslissing in het arrest nr. 111 394 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betrof en dat daarin geenszins wordt verwezen naar enige ziekte. Naar welk arrest verzoekende partij dan wel zou verwijzen, heeft verweerder het raden.

Terwijl hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben.

“Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c)) “(R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

Verweerder benadrukt nogmaals dat verzoekende partij een aanvraag indiende in het kader van artikel 9ter Vreemdelingenwet, waarbij de arts-adviseur onderzoek heeft gevoerd naar haar medische toestand. Gelet op het feit dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter Vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk o.g.v. voornoemd artikel, werd de aanvraag geheel terecht onontvankelijk verklaard.

Verzoekende partij geeft trouwens in haar verzoekschrift zelf toe dat er geen therapie bestaat om te genezen. Verzoekende partij meent evenwel dat zij behandeling behoeft, maar blijft volledig in gebreke om aan te duiden welke medische behandeling zij dan wel zou behoeven. Het weze dienomtrent benadrukt dat verzoekende partij op heden geen medicatie neemt.

Verzoekende partij meent voorts dat de behandelende geneesheren de ernst van de aandoeningen anders heeft ingeschat dat de arts-attaché. Als reden hiervoor wordt voorgehouden dat de behandelende arts verzoekende partij wel heeft kunnen en willen onderzoeken, dit in tegenstelling tot de arts-attaché.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, verwijst verweerder naar de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) waarin betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende wordt gesteld:

“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de

situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen." (...).

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten.

Terwijl de wetgever heeft voorzien dat de arts-adviseur de aandoening beoordeelt, maar niet dat deze ter staving van zijn eigen (medisch) oordeel (als gediplomeerd arts), nog stavingstukken zou dienen over te maken, zoals verzoekende partij lijkt voor te houden met haar vraag naar de wetenschappelijke basis van het (medisch) oordeel van de arts-adviseur.

Verweerder verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat de door de verzoekende partij naar voor gebrachte medische gegevens grondig werden onderzocht. Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen verzoeker al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zondig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

Zie ook:

"Het feit dat de verzoekster heeft aangeboden om in te gaan op iedere contactname van de ambtenaar-geneesheer, impliceert zoals de verweerder terecht opmerkt niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop moet ingaan." (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012)

"het mogelijk gegeven dat verzoeker aanbod om een medisch onderzoek te ondergaan en nadere toelichting te verschaffen aangaande zijn medische situatie maakt niet dat de arts-adviseur wiens advies verweerder gevraagd heeft, verplicht is hierop in te gaan." (R.v.V. nr. 96.119 dd. 30.01.2013)

De verzoekende partij haar beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

Evenmin kan de kritiek van verzoekende partij, als zou niet met alle voorgelegde elementen zijn rekening gehouden, worden aangenomen.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan met welke elementen door de arts-attaché geen rekening zou zijn gehouden.

Voorts, waar verzoekende partij allerhande beschouwingen uit, als zijnde dat het onderzoek van de arts-attaché er enkel op is gericht de aanvraag onontvankelijk te doen verklaren, en niet op het ter dege onderzoeken van de werkelijke gezondheidstoestand, laat verweerder gelden dat zulke vage beweringen niet kunnen worden aangenomen.

Dienaangaande dient te worden benadrukt dat uit het advies van de arts-adviseur dd. 17.3.2014 wel degelijk blijkt dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, alsook de bijlagen werden onderzocht. Het loutere feit dat de verzoekende partij uit de voorgelegde stukken afleidt dat zij ernstig ziek is, volstaat niet om afbreuk te doen aan het advies en de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat uit het advies zou blijken dat dit werd genomen om een negatieve beslissing te kunnen nemen en niet om de werkelijke gezondheidstoestand van de verzoekende partij na te gaan, laat verweerder nog gelden dat dergelijke kritiek op niets gestoeld is en bovendien volkomen voorbij gaat aan de concrete overwegingen van de arts-adviseur.

[...]

In een derde onderdeel meent verzoekende partij dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met het gezinsleven dat zij zou onderhouden met haar dochter die de Belgische nationaliteit heeft.

Verweerder laat desbetreffend gelden dat verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend om medische regularisatie, waarbij haar medische aandoeningen werden onderzocht.

Verzoekende partij verliest uit het oog dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet inderdaad de regularisatie om medische redenen betreft, en zij, in zoverre zij tevens niet-medische redenen willen aanvoeren om alsnog gemachtigd te worden tot verblijf, gebruik dient te maken van de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet.

“De Raad wijst er tevens op dat in verzoekers’ aanvraag geen elementen opgenomen werden met betrekking tot eventuele niet-medische factoren. Bijgevolg diende de verwerende partij ook niet verder te motiveren dan ze in casu gedaan heeft”. (R.v.V. nr. 51 515 van 24 november 2010, www.rvv-ccce.be).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222) In tegenstelling tot wat de verwerende partij meent te kunnen laten gelden, kan een verzoeker op ontvankelijke wijze inhoudelijk kritiek uiten op de in de beslissing aanwezige materiële motieven en tevens voorhouden dat niet alle motieven worden weergegeven in die beslissing, derwijze dat er ook sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Luidens deze bepaling wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard *“indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 maart 2014. Uit hun betoog blijkt dat de beide partijen het erover eens zijn dat dit advies determinerend is. Het luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.02.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 13.01.2014 en de medische stukken d.d. 17.12.2013 blijkt dat de beschreven aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Het gaat hier slechts over een vermoeden van beginnende dementie met kenmerken die eerder kaderen in een normaal verouderingsproces. Er bestaat hiervoor geen medicatie met bewezen werkzaamheid en betrokkene neemt ook geen medicatie. De problematiek rond de ADL is vanuit medische benadering niet op te lossen. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 [sic] en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

In het standaard medisch getuigschrift (SMG) van 13 januari 2014, dat door verzoeker bij de aanvraag werd gevoegd, wordt het volgende gesteld:

- Onder het kopje A/ Medische voorgeschiedenis :

"2013: bilateraal cataract

2013: beginnend dementieel beeld

> CT hersenen wordt nog gepland ikv extrapyramidale kenmerken".

- Onder het kopje B/Diagnose:

"12/2013: dementieel lijden > MMSE 18/30

- korte termijngeheugenproblemen

- problemen met de algemene dagelijkse levensverrichtingen

- " met de instrumentele dagelijkse levensverrichtingen (financieel, maaltijden bereiden, winkelen, ...)

> CT scan nog gepland voor oorzaak op te sporen extrapyramidale kenmerken."

- Onder het kopje E/Evolutie van prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B:

"Verdere achteruitgang kan verwacht worden.

Patiënt obv huidige MRSE, ADL en IADL niet in staat alleen te wonen."

- En tot slot, onder het kopje F/ Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met medische opvolging ? Is mantelzorg medisch vereist?

"Patiënt kan niet zelfstandig alleen wonen.

Momenteel woont hij bij zijn dochter in. In hoeverre dit in de toekomst nog haalbaar is moet nog uitgemaakt worden".

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij van oordeel is, na consultatie van de voorliggende stukken, dat het gaat om "een vermoeden van beginnende dementie met kenmerken die eerder kaderen in een normaal verouderingsproces" dat verzoeker geen medicatie neemt, er geen medicatie is met bewezen werkzaamheid, dat de problematiek rond ADL niet is op te lossen vanuit medische benadering en dat er dus actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat uit het hiervoor deels geciteerde standaard medisch getuigschrift slechts in de medische voorgeschiedenis melding wordt gemaakt van een "beginnend dementieel beeld" in 2013, hetgeen in december 2013 reeds zou zijn geëvolueerd naar een dementieel lijden met een MMSE-score van 18/30. Zo de ambtenaar-geneesheer al van oordeel zou zijn dat het in casu zou gaan om een normaal verouderingsproces, dan kwam het hem toe om te motiveren dat het niet om dementie zou gaan: in casu laat hij dat in het midden, waar hij stelt dat het "slechts over een vermoeden van beginnende dementie" zou gaan. Een en ander klemt des te meer nu de behandelend arts de score heeft vermeld van een MMSE-test (mini mental state examination) die werd afgenomen in het kader van het dementieel lijden, en de ambtenaar-geneesheer deze test, laat staan de score, op geen enkele wijze betreft bij de beoordeling van het voorliggende dossier. Minstens motiveert hij, zoals gesteld, niet afdoende waarom er in casu slechts sprake zou zijn van een normaal verouderingsproces

en niet van dementie. Op basis van de bewoordingen van het advies wordt de Raad dan ook niet in de mogelijkheid gesteld om uit te sluiten dat verzoeker aan een aandoening lijdt, meer bepaald dementie.

Voorts stelt de ambtenaar-geneesheer dat er geen medicatie bestaat met bewezen werkzaamheid, dat verzoeker geen medicatie neemt en dat de problematiek niet is op te lossen vanuit medische benadering. Echter, het gegeven dat de problematiek niet zou zijn op te lossen –m.a.w. ongeneeslijk of onomkeerbaar zou zijn- staat er niet aan in de weg dat de vreemdeling die een aandoening heeft zoals dementie, ervoor kan worden behoed in een situatie terecht te komen die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Dat met “behandeling” niet alleen een medicamenteuze behandeling wordt bedoeld, blijkt uit het model van het standaard medisch getuigschrift. Dit document, dat de regelgever zelf heeft opgesteld te behoeve van de dienst Humanitaire regularisaties bij de dienst Vreemdelingenzaken, voorziet dat de behandelend arts onder meer attesteert of mantelzorg al dan niet medisch vereist is. Derhalve moet worden geoordeeld dat de noodzaak aan mantelzorg wel degelijk een element is dat bij de beoordeling van de aanvraag moet worden betrokken.

In casu moet worden vastgesteld dat de noodzaak tot mantelzorg in het standaard medisch attest dat door verzoeker bij de aanvraag werd gevoegd, duidelijk werd benadrukt. De ambtenaar-geneesheer zwijgt hierover in alle talen, hetgeen een onzorgvuldig onderzoek aan de oppervlakte brengt in het licht van artikel 9ter en, in het bijzonder, de vereisten waaraan het standaard medisch getuigschrift moet voldoen. Minstens moet ook hier worden gesteld dat er in casu niet afdoende is gemotiveerd waarom de in het SMG vermelde noodzaak aan mantelzorg niet in overweging wordt genomen. De argumenten van de verwerende partij doen hieraan geen afbreuk.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.4. Verzoeker betoogt, wat de tweede bestreden beslissing betreft, dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt. De verwerende partij stelt het hier niet mee eens te zijn, onder de volgende bewoordingen:

“2.3.2. Betreffende het tweede middel (gericht tegen bevel om het grondgebied te verlaten) Verzoekende partij ontwikkelt in het inleidend verzoekschrift tevens een middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekende partij acht het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende gemotiveerd nu ‘indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden’, alsmede dat ‘nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag’.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zoals uitdrukkelijk blijkt uit de motieven van dit bevel, in toepassing van artikel 7, al. 1, 1° van de Vreemdelingenwet om reden dat verzoekende partij niet aantoonde in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten maakt onbetwistbaar een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uit, met een eigen motivering in rechte en in feite.

Het loutere feit dat beslissingen terzelfdertijd worden betekend, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen.

Ook recent nog oordeelde de Raad van State dat de beslissingen zelf niet met hun wijze van betekening mogen worden verward (RvS nr. 222.740 dd. 05.03.2013)

Zie ook:

“Waar verzoekster betoogt dat de tweede bestreden beslissing volledig steunt op de eerste bestreden beslissing en dat om deze reden een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de tweede bestreden beslissing eveneens dient te worden vernietigd, wijst de Raad er verder op dat zij er aldus aan voorbij gaat dat de tweede bestreden beslissing is gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven. In ieder geval dient daarnaast te worden gewezen op voorgaande bespreking waarbij werd vastgesteld dat verzoekster geen gegrond middel tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd.” (RvV nr. 96.152 dd. 30.01.2013)

Verzoekende partij haar verwijzing naar de arresten nr. 77.128 en 77.130 is ter zake niet relevant, aangezien die arresten betrekking hebben op een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Terwijl ook de verwijzing naar het arrest nr. 96.099 dd. 30.01.2013 niet dienstig is, daar waar dit arrest een ongegrondheidsbeslissing in het kader van art. 9ter Vreemdelingenwet en een bevel betrof.

*Verzoekende partij haar beschouwingen zijn dan ook niet ernstig.
Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”*

Zoals dat reeds onder punt 2 werd gesteld, weze benadrukt dat blijkens de gegevens van het dossier de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoekers ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moet derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd. De argumentatie van de verwerende partij doet hieraan geen afbreuk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en de beslissing van dezelfde datum houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS